

NA VANDRU V OPIÁČĚCH HORÁCH

ÁčEtrtek, 22 Áerven 2017

BÁhem našeho cestování po Etiopii projevily dvě tÁ™etiny naší výpravy - tedy manÁ¾elka Joanne a naše mladší holka Mary - pÁ™ání, podniknout nÁ›kolikadenní trek v divokých Simien Mountains. Moje chabé námitky, Á¾e na takovou akci nemáme výstroj, ignorovaly a protoÁ¾e jsem byl pÁ™ehlasován, musel jsem se podÁ™ídit.

Do mÁ›steÁ•ka Debarke jsme dojeli z pÁ™ijemného, historického a hezkého Gondaru typickým etiopským minibusem celkem bez problémů. To znamená, namaÁ•kaní jako sardinky. Do minibusů, ve kterých jsou normálně sedadla pro 7 lidí narvou vynalézaví domorodci sedadel 15 a když uÁ¾ je tÁ›ch sedadel tolik, to by v tom byl Áert, aby si na nÁ› nesedlo 20 více lidí, plus Á™idiÁ• a prÁ›vodÁ•í. Debarke je vlastně jen jediná prašná ulice s nÁ›kolika hotely a spoustou obchÁ›dků. Celkově pÁ›sobí dojmem díry po granátech, ale na rozdíl od většiny etiopských mÁ›st je zde díky nedalekým horám obÁ•as moÁ¾no zahlédnout i bledou tvÁ™. Naše pošetilé plány o tom, Á¾e si budeme moci vypÁ™it výs na kempování a jet do hor autobusem, vzaly velice rychle za své. Do hor je moÁ¾no jet jediná s prÁ›vodcem, který vše zaÁ™ídí. VÁ•etně nejrÁ›znÁ›jších poplatků, výstroje i jídla. To ovšem za ceny hodně neetiopské. Nakonec jsme se dohodli s jedním mladým, chytrým a anglicky perfektně hovoÁ™ícím mužem na 900 dolarech pro 3 lidi na dny. To se nemusí zdát moc, ale za takové peníze mÁ›Á¾ete po Etiopii cestovat klidně dva týdny. Ale zaplatili jsme a byli jsme naloÁ¾eni do landroveru, kde uÁ¾ na nás Áekali kromě Á™idiÁ•e a prÁ›vodce i kuchaÁ™ a jeho pomocník. Bylo nám tÁ™eÁ•eno, Á¾e se k nám v horách pÁ™ipojí i dva pohánějí mul se svými zvíÁ™átky. A posledním Á•lenem výpravy byl “scout”. Velice vychrtlý, stále se usmívající pan se samopalem AK-47, kterému jsme hned zaÁ•ali Á™íkat Mr. Kalašnikov. A v téhle sestavě jsme vyrazili do hor.

Cesta k bráně parku byla prašná a rozbitá, za branou parku ještě prašnější a rozbitější. Po asi dvouhodinové jízdě pokračoval Á™idiÁ• i kuchaÁ™ v cestě a zanechali nás i s prÁ›vodcem a panem Kalašnikovem v oblaku prachu. Když se prach rozptýlil, zalapali jsme úÁ¾asem po dechu. Stáli jsme na pláni porostlé suchou stepní trávou, na okraji naprosto kolmého, asi kilometr vysokého srazu. Pod námi byla krajina s Á™ekami, potoky a vesniÁ•kami, a pÁ™ed námi neuvěÁ™itelně krásná scenérie, pÁ™ipomínající svými srázy a plateau, americký Grand Canyon.

KdyÁ¾ jsme se vynadávali, vyrazili jsme po stezce, která se vinula po okraji srázu na cestu. Tráva, zakrslé stromy a nikde nikdo. AÁ¾ po hodině jsme potkali dva drsně vyhlíÁ¾ející horaly s puškami, které vypadaly, Á¾e pamatují první světovou válku. Vyfotit jsem se je neodvážil.

Pochodovali jsme takhle s krátkými pÁ™estávkami asi 4 hodiny, aÁ¾ jsme pÁ™išli znovu k silnici a k našemu prvnímu campu zvanému Sankaber. Ten se sestával ze stanice rangerů národního parku, domků jejich rodin a nÁ›kolika chat pro turisty. Chaty byly jen boudy z vlnitého plechu, ale uvnitř byly pohodlné a Á•isté povleÁ•ené postele s nÁ›kolika dekami. ProtoÁ¾e noci jsou v horách chladné i v Africe. Na malém kopeÁ•ku nad chatou uÁ¾ na nás Áekali prostÁ™ený stůl, Á¾idle, Á•aj, káva a zákusky. Nedaleko dÁ™epě na bobku usmívající se pan Kalašnikov se svou ženou. Později, po malé prohlídce okolí, nás Áekala i veÁ•eÁ™e s nÁ›kolika chody. No prostě - drsně vandru. Jedině nepohodlný záchod - betonová bouda dost daleko od chaty, kde jediné “zaÁ™ízení” byla díra v zemi. Po pÁ™ijemné prospané noci jsme po dÁ›kladné snídani vyrazili za chladného rána na další cestu. Díky bystrozraku našich prÁ›vodců jsme v dálce viděli etiopského vlka, který pÁ™ipomíná spíše lišku. UÁ¾ jich na světě zbývá jen okolo 400!

Po pár hodinách jsme pÁ™išli k Geesh Abyss Falls. Vodopád se tam Á™ítí do hluboké propasti a pohled je to prostě úchvatný. Tam jsme potkali další turistickou výpravu, jedinou za celou cestu. SympatíÁ•tí cestovatelé - dva AmeriÁ•ani, Izraelec a Italka. Ovšem jejich scout má jen jakousi špuntovku z dob Benita Mussoliniho, který se hrdou Habeš snažil kdysi okupovat. To my jsme byli vyzbrojeni lepe… Po delším pochodu se pÁ™ed námi v dálce objevila další chata, ale cesta k ní byla zarubaná. Mezi námi a 3 kilometry vzdálenou chatou bylo stádo Gelada Monkeys. To je druh paviána, kteÁ™í Á¾ijí jen v Etiopii. Je jich celkově asi 4000 a tohle stádoÁ•ko málo asi 200 kousků. Mladí opiÁ•áci se honili a vÁ™ískali, maminy hrdě nesly na zádech novorozené potomky a vyhrabávaly ze země koÁ™ínky, a samci nás bedlivě pozorovali. A šel z nich trochu strach - jsou to krasavci s dlouhou světlou srstí, ale když se opÁ™ou rukama, sevÁ™enými v pÁ›st, o zem a ukáÁ¾ou vám veliké zuby, vypadají ú jako gorily.

Ale k Á¾ádné agresi nedošlo, my skrz jejich stádo pomalu a rozvážně prokliÁ•kovali a došli k další chatě, k další bohaté hostině. Tahle chata měla nádherné výhledy, a západ slunce, na který nikdy nezapomenu. MIKIN Pokračování pÁ™íště